

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišcžećni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedzela Estomihi.

1. Kor. 1, 18—25.

Evangelij wot Khrysta je móz Boža, kotraž sbóžnych čini wschitkich, kiž do njeho wěrja, praji šwjaty japoschtol Pawoł w lišće na Romškich. Tak njeje tež naša wěra na čłowšku mudrosć natwarjena, ale wjele bóle na Božu móz! Drje snajemy w zyrkwi tež čašy, hdžež běšče našch luby šwjaty evangelij roššypaty a hdžež dyrbjesche wróćo stupicž psched čłowškimi wuczbami, psched wuczbami zyrkwje. Albo my šmy tež čašy měli kaž dženša hišcže, hdžež šu ludžo tu a tam evangelij ša powjesć džerželi, kotraž čłowjeka jeno srudneho čini, ale šwjaty evangelij, a wošebje, kaž našch tekst naš dženša wuczi, to šłowo wo šchižu je šo pschego šašo posběhnyło, je šwoju móz wopokasało a tych šwojich wuhotowało k bėdženju pschecziwo šnutškwoným a šwonškwoným njepscheczelam. Še tola našch Anješ a Šbóžnik Jesuš Khrystuš šam we šwojim šłowje žiwý a je wón tola tón horjěstanišny, njebjěski kral, kiž je na šchižu na Golgacze dobył, a kiž nam w mozy šwojeho šchiža pschěš šchiž ke kónje pschepomha. Šaj, šwjaty šchiž ma w našchj lubej ewangelskej zyrkwi wulku wagnošć. Šdnž lube džěczi k dupje pschijěšemy, dha žohnuje duchowný kóžde džěcžo w mjenje šchižowaneho Šbóžnika a praji: Dolež je Jesuš Khrystuš tež ša tebe wumrjet, dha wšmi šnamjo šwjateho šchiža woboje na čzole a na wutrobje, měr budž š tobu! Dolho wjazy njetraje, dha chzedža šašo našche paczěške džěczi k woltarjej teho Anjěša stupicž a

temu šchižowanemu šwěrnosć šlubicž. Tež pschi tym žohnuje duchowný je a to pošledne pola tuteho šwjateho škutka to je šwjaty šchiž! Šwjaty šchiž je to pošledne kóždu njedzelu w našchj rjaných Božich šlužbach, to pošledne pola kóždeho wěrowanja. Šwjaty šchiž pošhmy psched kašcžemi, hdž šwojich lubých won nješemy na čziche pohrjebnišcže. Tak widžimy pschi wschitkich wagnošch škutkach šchěšcžanšeho žiwjenja šwjaty šchiž. Šchiže namašamy dale na našchj woltarjach, šchiže na wěžach, šchiže na rowach. Šchto chzedža nam předomacž? To chze nam našch dženšnišchi tekst prajicž. Čhžemy teho dla po šakladže teksta hromadže rošpomnicž:

Šchto předuje nam šwjaty šchiž?

1. Božu mudrosć a
2. Božu móz.

Wój je wschón tón šchižowaný a ja kóšhu jeho rany.
Šamjeń.

1. W tym Anješu lubowani! Šladajmy dženša ras wróćo na tamne lěta, hdžež je Jesuš něhdy w židowškim kraju předomal! Tón štary šwět běšče tehdy šwojemu kónzej blisťo. Wšchudžom, hdžež šladamy, njepšcziwošć haj kurwarštwó, a š tym džěšche hromadže njewěra. A hdžež njewěra hišcže njeknješesche, tam namašamy pschiwěru, pschiwěru pola šhudných a bohatých, pschiwěru šamo pola mēšchnikow, pschiwěru pola wucžěnych. Woni drje hišcže woprowachu, ale ničžo šebi pschi tym njemyšlachu. Šaj, hušto běšče jim ta žyla wěž šmēšchna! To špóšnachu jich

wjele w tutym czaſu, a woni mënjachu, ſo njemóže taſ dale hieć, ale ſo dyrbi ſo něſchto ł polěpſchowaniu ſwěta ſtać. Teho dla praji ſwj. japoſchtol Pawoł w naſchim teſſe, ſo Židzi zejchi požadachu a Grichiſzy ſo po mudroſczi praſchachu. Ale pſches ſwonkne zejchi njemóžeſche ſo ženje ſwět polěpſchowacź, a hdyž chychu Židzi pſches mudroſcź ſwětej pomhacź, ſchto dha dyrbjachu czi cżinicź, kiż wuczeni njeběchu? Wſchitzy khudzi, kiż pjenjeſy nimaja, ſo móža ſtudowacź, abo kotrymž njeje Bóh tón Anjeſ tajki roſom dał, ſo móža wſchitke wucźby wědomoſcze roſymicź, bychu ſa wěcźne ſatamaſtwa poſtajeni byli. Ale to njeběſche Boža wola! Bóh tón Anjeſ je nam druhi pucź do njebjeſkeho kraleſtwa wotewrił, hdyž móža wſchitzy czi ſpróznj a wobczeżeni ł njemu pſchicź, njech ſu khudzi abo bohaczi, mlódzi abo ſtari, ſamo to dżeczatko w kolebzy. A tutón pucź, kotrymž je nam Bóh tón Anjeſ w ſwojej mudroſczi wotewrił, to je ſłowo wo ſchizju, ſwjaty ſchizj ſam, wo kotrymž nam naſch ſwj. Pawoł dženſa powjeda. Wěſcze wy teź, ſchto chze nam ł tutym ſłowom wo ſchizju prajicź? Bóh tón Anjeſ bēſche cżlowjeka w paradisu ł ſjednoczeńſtwu ſe ſobu ſtworił, cżlowjeł bēſche pał w hrěchach wot Boha woteſchol. Ale prjecź wot Boha a teho dla bjeſ mēra, to bēſche ſaklecze, kiż ſlėdowalche! Teho dla ſu woprowali, haj zyłe ſtadła ſu ſpalili, ale ſemſki ſachodny wopor njemóžeſche mēr duſchi pſchinyjeſcź, njemóžeſche njebjeſki rēbl twaricź, na kotrymž móžeſche ſo duſcha ł Bohu poſbēhnyć. Duż je naſch Bóh pomhał. Wón pōſtla ſwojeho jenicźkeho narodźeneho ſyna, kiż je jako hlōwa cżlowjeſtwa ſebje ſameho woprował. Woprował je wón ſo hižo w zylym žiwjenju, woprował woſebje na ſchizju na Golgacze, hdyž je ſwoju krej ſa cżlowjełom roſłał, ſo bychu wſchitzy, kiż do njeho wērja, ſhubjeni njebyli, ale wěcźne žiwjenje mēli! To je to ſłowo wo ſchizju, w kotrymž ſo Boža mudroſcź ſjewi, a kotrymž wſchitku cżlowſtu mudroſcź ł hlupoſczi cżini, kaź naſch teſt praji: Židam je ſchizj pohōrſchenje a Grichiſkim hlupoſcź. Ale hdyž dha leži nětko ta mudroſcź? Chzemy Božu mudroſcź roſymicź, dha dyrbimy najprjedy raſ na hrěchi cżlowjeſtwa hladacź, pſchetož to ſłowo wo ſchizju, Boža mudroſcź njewobrocza ſo na roſom cżlowjeka, ale wjele bóle na jeha wutrobu a na ſwědomnje. Teho dla móžemy teź prajicź: přėdowanje wo ſchizju je přėdowanje na cżlowiſke ſwědomnje. Chzemy my přėdowanje wo ſchizju, wo naſchim wumóženju roſymicź, dyrbimy hałle raſ cżlowſtu hubjenoſcź, ſhubjenoſcź a nuſu ſpōſnacź. A tutu hubjenoſcź a ſhubjenoſcź ſpōſnawamy woſebje pod ſchizjom, pod najwjetſchim pomnikom cżlowiſkeje winy a ſlepōſcze. Tu ſu ſwjateho naſcheho Boha we ſwojej njewinowatoſczi ſacziſnyli a na ſchizj pſchibili! Haj, ſchizj, najwjetſchi pomnik cżlowiſkeho hrěcha tamnych czaſow, kiż teź dženſa hiſcze nam naſche hrěchi pſched woczi ſtaja. Njenamaſamy ſo wſchitzy ſaſo w tamnych woſobach, kiż bēchu něhdy pola Jeſuſoweho ſchizjowanja wobdźeleni? Njenamaſamy teź dženſa hiſcze tamnych wuczenych, kiż Jeſuſa ſatamaja, njenamaſamy w naſchim ludu tamnu lohłomyſłnoſcź, kotrejž je wſchitko wſcho jene, a kotraž teź wola: Aſchizuj jeha, ſchizuj jeha? Dži teź ty raſ dženſa do ſo, luby ſchecziſjano, ſpōſnaj ſwoje hrěchi, ſpōſnaj ſnutſkne rany ſwojeje duſche, ſtuduj ſwoju wutrobu a jejne ſdychowanje po wumóženju wot ſwojich hrěchow. A potom hladaj horje ke ſchizjej ſwojeho Sboźnika a ſpōſnaj mudroſcź ſwojeho Boha: Aſchiz, pohōrſchł a hlupoſcź ſa ſwět, wumóže naſ wot wſchitkich hrěchow, wot ſmjercze a wot cżertowiſkeje mozy! O kajka hlubokoſcź bohatſtwa, woboje mudroſcze a wědomnoſcze

Božeje! A niż jenož tamny ſwět, kotremuž je Jeſuſ něhdy přėdował, móže dźělbracź na wumóženju, niż jenož czi wuczeni židowiſkeho kraja, ně, nam wſchitkim wotewrja ſo w ſchizju Bože njebjeſa. Haj, kajka móž leži teź w ſchizju, to je naſch druhi dźěl.

2. Naſch teſt praji: tym, kiż ſu powołani, přėdujemy Ahrystuſa. Semy teź my powołani? O wěſcze, hižo w hodźinje ſwjateje ſchczenizy je Bóh tón Anjeſ kōždeho wot naſ powolał, powolał pſchi wſchelatornych ſkladnoſczech naſcheho žiwjenja, powolał w ſchuli, w paczerſkej hodźinje, we wjeſelnych a ſrudnych hodźinach. Dny powołanja ſu teź woſebje dny do jutrow ſa ſtarſchich mjeſ nami! Nje-licžomne paczerſke dżeczi ſaſo ſe ſchule džeja, wſchitke chzedza mēſtno tu na ſemi mēcź. A tał kłinczi někotremužkuli mjeſ nami napschecziwo, mlodoſcź kłapa ſo wo naſche durje. Dolho wjazy njetraje, dha dyrbiſch teź ty pucźowacź a ſwoje mēſtno druhemu pſchepodacź; ſy ł temu pſchihotowany? Mlodoſcź kłapa ſo wo naſche durje, ſłowo napominanja ſa tebe, khwataj ł Jeſuſowemu ſchizjej, ſo by tebi Boža móž nětko ſa czaſnoſcź něhdy ſa wěcźnoſcź byla. Chzeſch tutu móž dženſa hiſcze ſhonicź, dha ſtaj ſo pod Jeſuſowym ſchizj a myſł na to, ſchtož je twój Sboźnik ſa tebe cżinił, kał je ſa tebe pſches žiwjenje khodźil, kał je ſa tebe cżerpil, kał je ſa tebe wumrjel, myſł na to, ſo je to wſchitko jenož ł luboſcze ſa tebe doſonjał. A jeli ſo kamjeń njeſy, dha wuſnajech: haj, luby Anježe, ſy ty mje tał horzo lubował a ſa mje ſwoje zyłe žiwjenje hacź ł ſmjerczi woprował, dha chzu ja tebe nětko teź lubowacź. Aſchiz njenuſuje mje pał jenož tebe lubowacź, ale wjele bóle ſo teź ſwojim ſobubratram a ſobuſotram podacź; kał ſy ty to něhdy cżinił! Haj, kaź je Jeſuſ ſa naſ ſwoje žiwjenje woprował, tał dyrbimy teź my ſa ſwojich bratrom ſwoje žiwjenje woprowacź; pſchetož ſchtož ſcze wy cżinili jenemu mjeſ tymi mojimi najmjeńſchimi bratrami, to ſcze wy mi cżinili, praji tón Anjeſ. S tym njeje pał hiſcze doſcź, hdyž kōžde lėto něotre pjenjeſki abo hrivny ſa miſionſtwa abo ſa druge ſmilne ſtutki woprujeſch, a pſchi tym ſnadź ſebi myſłiſch, ach, kelko ſym tola ſa ſwojeho Anjeſa woprował! Ně, chzemy ſo ſwojim ſobucżlowjełam podacź, kaź je Jeſuſ to cżinił, ſo podacź teź potom, hdyž dyrbimy raſ něſchto wot ſwojeho wotpocziſka woprowacź. A dale chzemy ſwojim bratram wodawacź, kaź je Jeſuſ to cżinił. Wodawacź dyrbimy ł zyłeje ſwojeje wutroby; to njeje žane wodacze, hdyž prajimy, haj, wodacź chzu tebi, ale ſabyć njemóžu, ſchtož ſy mi cżinił. Tał wopokaſaj pſches ſwoju luboſcź tu móž Božu, kotruž ſy w ſchizju namał! A nimacze žanu móž wjazy, dha khwatajce hiſcze dženſa ł Jeſuſowemu ſchizjej, tam namałacze wſchitko, ſchtož trjebacze. A Jeſuſowemu ſchizjej wſchitzy wy mlódzi a ſtari, wy wſchitzy, kiż dyrbicze tu na ſemi cżerpicź, to budź naſche heſłō ſa dženſniſchu njedźelu. Pſchindže potom junu naſcha ſmjercź, dha ſmy ſtroſchtni, pſchetož ſwjaty ſchizj je naſcha móž. Schtōž je ſchizjowaneho jał ſwojeho Anjeſa ſa žiwjenje a wumrjecze namał, tón ma žiwjenje teź potom, hdyž wumrje. Sboźni ſu czi morwi, koſiž w tym Anjeſu wumru wot nětko, a tyſaz kōcź ſboźni czi, kiż ſu w ſchizju a pſchi Anjeſowym ſchizju nawuſli, ſboźnje wumrjecź. Ach, ſo by ſo tola mjeſ tymi, kiż dženſa ke ſchizjej khwataja, ſo bychu tam noweje mozy nabyli, teź twoja duſcha, twoje wobliczo, luby ſchecziſjano, namałalo, potom ſy ſboźny, a ty móžeſch ſobu wyſkacź: Aſwaleny budź Bóh wot wěcźnoſcze hacź do wěcźnoſcze! Hamjeń.

Słowo wo kŝchižu — wodźeć k ŝbóžnosći.

1. Kor. 1, 18—25.

Stóš: (93) Daj Bóh, so by šo radžił atd.

Czaš f nowa póstny staja
 Naš pod kŝchiž Knjesowu,
 A wofschew namaŝaja
 Tam spróžni hrěšchnizy;
 Wŝchał Wujednať našch woprowať
 Šso ŝa naš je na kŝchižu
 A měr nam warbowať.

To šwětej nabłašnemu
 Še hlupošć najwjetšcha;
 Pať mudrošć wěrjazemu
 Še šłowo žiwjenja;
 Bóh šam je tón pucž wuŝwolil,
 Šo wumoženje cžłowŝtwu
 By mile poŝicził.

Tať mudrošć mudrych ŝnicził
 Knješ miłošćiwu je
 A měr a ŝbóžnosć ŝficził
 Nam, hdyž šmjereč čerpiješče;
 Móž Boža šama wostanje
 To džiwno přėdowanje,
 Šo w kŝchižu ŝbóžnosć je! —

Wŝcha mudrošć šwěta ženje
 Nam pomhač njemóže;
 Šchtóž žada wumoženje,
 Njech mudrošć ŝapŝchimnje,
 Niž wofkryta dže w kŝchižu je
 Wŝchał cžłowŝtwu ŝhubjenemu
 A dawa žiwjenje.

Šlaj! mudrišcha je Boža
 Tať hlupošć džiłi šwět;
 Šso w šłabošći dže ŝboža
 Nam Božej bŝhišćeji šlėd;
 We Khrystuŝu Bóh wujednať
 Šsam je šobu je cžłowŝtwo
 A prawdošć jemu dať! —

Móž hrěcha a jeho mŝda.

Wěrna podawŝna se ŝańdženeho cžaŝa.

(Poŝtracžowanje.)

„Boža wječazaj ruka je mje doŝahnyła a wona hišćeje na mni leži. Czašto, hdyž wo šnje kŝodžu, bŝhišchu juwelėra mje ŝa mjenom wołacž a potom se ŝtrachom wotucžu.“

Cžornať wotmjełny. Doŝtojnny ŝarať do hłubokich myšlow ponórijeny pŝched šo hładaŝche a dolho mjelcžejšče.

„Še waŝcha ŝpowjedž ŝłoncžena?“ šo ŝłoncžnje praŝchejšče.

„W druhich wězach žaneho hrěcha wědomy nješšym“, Cžornať wotmolwi, „a ŝchtož druŝy łóžnižy najbóle lubuja: žony, wino, ŝpėw a hracže — tele wězny mje ŝymneho wostajichu. Šenož wot ŝatana paduchŝtwa šym wobšnydleny a k šwojej ŝpowjedži dyrbju hišćeje šwój poŝledni hrěch pŝchiŝtajicž. A wam dó jŝtwy ŝtupiwŝchi widžach na waŝchim pižanŝkim błidže jedny ŝloty; jako šwojeho hólza do komory ŝamknyšćeje, šym tón pjenješ kranjł. Tu macže jón wróczo!“ Wŝchi tym Cžornať ŝloty ŝ laza wucžahny a jón na błido položi.

„Žadlawy cžłowjeko!“ Kamjeniz hłuboko roŝhorjeny ŝawoła, „ŝłóŝniko, kotryž šamo pŝchi ŝpowjedži hrěšchi! Wy ŝče hłuboko, jara hłuboko padnyli!“

„„Ale ja dže wam praju“, Cžornať njehnuty dale rěčješče, „„ŝchtož cžzu, to nječiniju, a ŝchtož nochžu, to cžiniju; šym wŝchať šebi šwojeje njeknicžomnošće derje wědomy a ŝ teje wědomoŝću šo waŝ hišćeje raŝ praŝcham: je hišćeje ŝa mnje wumóče móžne?““

Cžornať ŝ tuty mi šłowami se ŝtoła ŝtany. Kamjeniz bė do hłubokich myšlow ponórijeny.

„Cžzu waŝchu wěz k Bohu šo modlo roŝpominacž“, ŝarať praji, „cžzu jemu ŝ nutnošću šo k njemu wołajo waŝchu nuŝu pŝchednjješć. Wŝchińdžeje jutŝje tón šamy cžaŝ ŝašo ke mni. Tola ně, šym šo na něŝchto lėpŝche dopomnił. Wostanje na šwojej łóžji, kaž ŝče hižom junu šlubili! To wam kručže pŝchiŝam. Šeli ŝo šo hišćeje jeničŝki raŝ na kraju poŝaŝacže, ŝ wami žaneho wobŝhada wjazny mēcž nochžu a waŝ jako ŝhubjeneho cžłowjeka wot šo ŝtorcžu. Šslubičže mi wy, ŝo po mojim žadanju cžiničže?“

„„Ša to lubju“, Cžornať wobkručzi.

„Kóždy tydžeń raŝ“, Kamjeniz ŝ nowa ŝapocža, „cžzu waŝ jako duŝchepaŝtyť wopytač, a hižom jutŝje budžečže mje pŝchi šebi widžeč. Pođajče šo jenož po móžnošći na najkrotŝchim pucžu k šwojej łóžji.“

(Wŝchichodnje dale).

„Štawŝna cžerpjenja a pŝchekraŝnjenja naŝcheho Knjeŝa a Šbóžnika Jeŝom Khrysta po šwjatnyh 4 ŝczenikach,“

— podať M. Urban, ŝarať em., w Budnyŝchinje*.

Šswjaty póstny cžaŝ tu je. Witaj jón ŝ wutrobu. To je kraŝny cžaŝ. Šsnano teho dla, dofelž šo ŝyma hotuje w boženije prajicž a woteńcž, a šo nalėcže ŝašo k nam wróczi. Drje je kraŝne, hdyž šněh a łóđ tajetaj a powėtr miłny a cžoply pŝches horny a doliny dže; drje je kraŝne, hdyž milijony a ŝašo milijony łopješćkow a ŝwėtkow ŝ kėtkow a ŝchtomow cžėria, a šo ŝchłowroncžł do njebjješkeje módriny poŝbėhuje se šwojim ŝhwalobnym ŝpėwom: „Knježe, kať šu twoje ŝtutki tať wulke a kať je jich tať wjele! Ty šy je wŝchitke mudrije wuŝtajil, a ŝemja je poŝna twojeho bohatŝtwa.“ — Tola njeđzele šwjateho póŝtneho cžaŝa wo hišćeje wjetŝchej a ŝbóžniŝchej kraŝnošći wjedža. Niž jeno w raju ŝtwórbny, ně, tež w raju hnady ma nalėcže pŝchińcž. Wodnyh šwjateho Duča, kiž žyrkej Khrystuŝowu njeke a bjes kotrehož by dawno ŝeŝŝhnyła a wotemrjeka, w žyle woŝebitej cžerŝtowošći a poŝnošći žiwjenja pŝches ŝchėŝcžijaniŝtwa dže. To je tón cžaŝ, w kotrymž ŝchėŝcžijenjo woŝebje radži a bohačže do Božeho doma ŝhwataju

* Wot loni po šwjatłach najprjedy 2. džel a dale tež přėni tudy dotal po kručŝłach poŝicžowanu, ma hišćeje dalŝche poŝtracžowanje, mjenujžny:

cžo. 11. Žudaŝchowy kónž.

cžo. 12. Khrystuŝ pŝched Pilatom:

A. Jeŝuŝ — ŝ kralom,

B. Barrabaŝa abo Jeŝuŝa?! —

C. Šlajcže, kajli to cžłowjek! —

D. Khežorowy pŝchecžel.

cžo. 13. Wolofny kŝód.

cžo. 14. Khrystuŝ na Golgacže:

A. Kŝchižowanje,

B. Kŝchižowanu mješ wuŝmėwžami, kŝhudy mi hrěšchnitami a pobožnymi,

C. Poŝlednje tŝi hodžiny na kŝchižu,

D. Šnamjenja a šwėdcžjenja ŝa kŝchižowaneho.

cžo. 15. Wotewŝacže ŝ kŝchiža a do roma položenje.

Wŝchė do hromady 25 cžiŝłow abo 35 ŝpėwom žyłeje ŝtawŝny a ŝ nini „Šawod“ a „Wobŝamknenje“ šu šo mješ tym nětko do woŝebiteje knižki, — ŝ „Wŝchėkŝłowom“ XII a teŝtom 96 — 108 ŝtron wobŝahowazeje, ŝ jednocžile, kotraž je njeđawno se Šsmolerjež knižicžišćečėnje w Šserbŝkim Domje w Budnyŝchinje wuŝčła a (kaž tam a pola poŝicžėria ŝameho tež) pola k. dučownyh ŝa 70 np. doŝtač.

a wokoło swjateho blida nascheho Sbožnita so shromadzuja. To je tón čas, w kotrymž taš někotražkuliž cžłowška duscha je i cžemnosće do swětla, se smjercze i žiwjenju dōschla. Swjate pōstne njedzele su hnadne njedzele a cžeho dla to? Teho dla, dokelž naš pod tón kšičiž nascheho Sbožnita dowjedu. Tón kšičiž paš je nasche sbože; tam je so sa naš skutk wumožjenja stal.

Kšičiž bēšche w sasterstwu drjemo haniby, sromoty a poklecza. Teho dla swjaty japoschtol Pawol praji w swojim lišće na Galatšiči: „Křhstus je naš wumohl i poklecza teho sakonja, jako wón sa naš poklecze bu scžinjeny; pschetož pišane steji: Poklaty je kōždu, sčtōž na drjewje wišy.“ Ale psches tu luboscž nascheho Sbožnita, kiž je so sa naš i luteje smilnosće poklecze scžinił, je so kšičiž i wulkej cžesczi posbēhnył a nam i wulkemu žohnowanju scžinił. Kšičiž so mjes hwēsdami njebeš hwēczi a na wēžach a woltarjach naschich žyrkwjow steji. Wón so na kōnách kralow a fērschtow bēšchēczi a wutrobny rjekow debi. Haj, wón so kamo na naschich rowach namaka jako widomne snamjo a wusnacze: „Smjercž je pōžrjeta do dobyczi! Bohu budž džak, kiž nam to dobycze dawa psches nascheho Knjesa Jesom Křhsta“, w šlocze a plēborje, w želeju a marmorje jōn wšchudze po wšchēm kšičescžijanstwje roššchērjenty widžimy. Esuche drjemo poklecza a haniby je so sa tebe jeleny sčtom cžescze a žohnowanja scžinił. Haj, tajke pschemēnjenje je so i tym kšičižom stal a to wšchitko psches teho, pschi kotrehož narodze něhdy jandželski hlōš spēwasche: „Wam je so dženska tōn Sbožnik narodžil.“ A tōn samy džiw, kajkiž je so i kšičižom stal, so tež i nami stacz dyrbi: Wny bēchmy sħubjene a satamane, nětko paš smy wumožene cžłowške džēczi, a to psches krej jehnjecza Božeho, kotrež je sa naš na kšičižu sarēšane. O teho dla pschezo a pschezo sašo nutrni kšičescžijanjō w duchu te kšičižu Sbožnita pučzuja, pod njōn stupja, do jeho cžerpjajezeho woblicza a wōcžka pohladuja a jeho bolosny hlōš kšičiža: „To cžinjach ja sa tebe; sčto cžiniš ty sa mnje?“ Pod kšičižom Jesom Křhsta je jich wjele wuhojenje a wustrowjenje swojeje dusche namakalo. A najrjenšche šlowa su so rēčzale, a najkrafnišche šhērlušche su so spēwale w hladanju na kšičiž a we wopomnjeczu jeho sbožneje wažnosće.

Sedny cžłowjeł psches Afriku pučzowasche, wón bēšche mēšazny dolho mjes džiwimi žiwny byl a mjes samymi pohanami pschēhnył, — šlōcžnje wón ras na jenu horu pschindže, i njeje nasdala hēt, se scžini křtu, wohlada a na nej kšičiž postajeny, nad tym jeho wutroba sawyšta a wón sam pschi šebi rjeknje: To je tvoje snamjo, hdyž sašo tuto snamjo kšičescžijanstwa wohlada. A taš tež njech so tvoja wutroba sraduje a njech wyska nad tutym snamjenjom a rjeknje: to je moje snamjo; pschetož na nim je mōj Sbožnik mje i Bohom sħednal. —

Pōstne njedzele su hnadne njedzele; wone chzedža tebe pod tōn kšičiž stajicž, tebi jeho wažnosć pokazacž a wujaknicž. Duž baj so wjesć a njesapjeraj so pschecžiwō tajkemu hnadnemu wōdženju. — Sako wōdžer w tutym taš wulzy wažnym cžaku so tebi poskicžuje knižka, na kotruž tebe napišmo pokazuje. Snaty šerbski spēwat, knjes sarač Urban w Budyščinje, kotryž kōždu njedželu w „Pomhaj Bōh“ abo w „Serb. Nowinach“ tebi spēw poskicži, je ju sestajal. Stawisna abo historija cžerpjenja a pschekrafnjenja nascheho Sbožnita je sħarmonisowana, t. r. hromadu sestajena, kaš šebi kōd wēžy to žada, po swjatych sčtyrjoch scženjach. Wona cze teho dla na wšchitke te swjate mēštna wjedže, kotrež su kšičescžanej wot małosće lube a swjate. Wsmi teho dla tutu knižku do ruki w tutym swjatym cžaku a pschemōdž teho Knjesa na pučzach jeho cžerpjenja. Ty jeho widžiš, kaš budže w domje Sħymana žakbowany, kaš budže wot Sudascha pschekradženy, kaš se swojimi posledni ras jutrowne jehnjo swjeczi a

Božu wjeczer mustaji, kaš so modli sa swojich we wyschšchej mēšchiskej modlitwje, kaš tyšnosć a sħyšnosć jeho sawšchimnje w sħrodže Gethsemane, kaš budže jimany, psched Sanaša a Sajsasja stajeny, kaš so bolosć psches jeho sbožnistu wutrobu pschedrē, hdyž sħpēcze Šētrōwe docžaka a tola polne wōdawazeje luboscze jeho wōcžko nad nim wotpocžuje, kaš steji psched Pilatom, a kaš šlōcžnje njewinowaty sħudženy, na Golgatha dowjedženy, budže na kšičiž pschibity. — To wšchitko su podawki, kotrež su lēštotki dolho wopominane, ale ženje hišcže njeišu dowopomnjene. — Pschezo sašo dyrbi šebi kšičescžijan tutu sbožnu historiju prjōdł wšacž a rošpominacž, so by wulki troscht sa swoju duschu i tajkeho rošpominanja brał. — Tola Urbanowa knižka nam njecha jenož spēwacž historiju cžerpjenja; wjele bóle we nej rēka: „Psches kšičiž i swētlu“; duž i tamnej historiju pschekrafnjenja pschisamknje. Som widžimy podawki na jutrownym ranju, wucžobnikow na drošy do Emmausa, njewērajezeho Domascha, žiwjenje teho Knjesa psched tymi swojimi we wšchelakich padach a šlōcžnje jeho Bože spēcze. — Zyla tuta historija cžerpjenja taš derje kaš pschekrafnjenja je do 35 spēwōw sestajena po staroklassiskej mērje. Se to knižka, kajkaž so w žanej drugej rēczi njenamaka. Wny Šserbja dyrbimy so jeje wjekelicž a teho dla tež w tutym cžaku wōšebje ju prawje pilnje cžitacž, so by tež tebi swjaty pōstny cžak wažny a sbožny byl a tež tvoja wutroba sawyškala:

„Mōj je wšchōn tōn kšičižowanj,

A ja kōšču jeho rany.“ —

M. Handrik-Sšlepjanški.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Konsistorstwo, kotrež ma tōn kōcž wuprōšdnjene saške mēštno we Wullich Šdžarach wobšadžicž, je sa sarača we Wullich Šdžarach knjesa sarača Šchōtu, kotryž je w tu šhwilu i saračjom we Wulchim Parzowje, powōkal. Nowy knjes sarač najšerje 1. haprleje swoje nowe saške mēštno nastupi. Bōh luby Knjes žohnuj jeho duschōwpaštřisťe štukowanje w Šdžarowskej wōšadže!

— Dokelž je nětko cžak, w kotrymž maja staršchi roššbudžicž, sčto chzedža swojim šhnam wulnycž dacž, hišcže juntrōcž pokazujemy na pschihotowarnju (prāparandu) sa seminar we Wōjerezach. Tam mōža tež mjenje samožiczi staršchi swoje džēczi dacž, dokelž je pschēbył tuni a wyschnosć bohate podpjerj dawa. Tam je tež nětko hišcže cžak, mēštno teho so su na saškich seminarach pschijimanske pruhowanja na pschihotowarnju kaš tež na seminaru hižom nimo.

— Saške ministerstwo je sawjedjenje biblišteje cžitanki mēštno zħleje biblije w saškich šchulach dowōlilo. Sa poslednje 4 rjadownje paš dyrbi so nowy testament a psalmy wobkħowacž. Ta bibliška cžitanka paš šmē samy wucžah biblije byčž a nješmje žane myšle wopschijecž, kotrež bychu něhdy pschecžiwō wopschijecžu swjateho pišma byle.

— Podawł, kotryž cžłowjeł njeby sa mōžny džeržal, psche so i Reudburgskeje kħostarnje. Tam džēlachy jeczi wopacžne šhriwnowske křuchi. Nahladowat bēšche jim i pomozh. Nahladowat a jeho žona buschtaj pschi wudawanju tych wopacžnych pjenjes pschekšlapnjenaj a sħajataj.

Dalšche dobrowōlne dary sa wōbohe armeniske šhrotu a mižionstwo w raišchim kraju:

Š Michalskeje wōšady psches knjesa duchowneho Šhscherja:
Wudowa Šr. w Bud. . . . . 4 hr. — np.
L. w Šentezach . . . . . 2 " — "

Hromadže: 6 hr. — np.

W mjenje wōbohich šhrotow wutrobny džak.

Šlōcž, redaktor.